

сжелявамъ, а увеличавамъ тѣхните мъжи. Ето удоволствие, което е по-драгоцѣнно отъ Вакха и отъ Венера!.., То ми не омръзва. Каква полза да убиешъ врагътъ си? Единъ мигъ, нѣколко часа — и него го вече нѣма, и той е спокоенъ, той е по-щастливъ отъ мене, защото, при сичкото мое могъщество, при мене пакъ ще да са вѣрне убийственната тѣга! Каква полза да го мъчишъ даже и съ най-страшните оръдия? Нѣколко дена страдания — и той е спокоенъ, а азъ се пакъ страдаю! Но да го лишишъ отъ честта, да обезславяшъ неговото име, да му отиѣмешъ жената, дѣцата, имането — и да ги дадешъ на швио-нинтъ, на неговиятъ врагъ, а него да запратишъ въ чужда земя и да му давашъ едно нищожно парче хлѣбъ, щото въ безсилната своя злоба дълго време да са къса и да проклина сѣка една минута отъ своето съществуване; или да го захвърлишъ въ темницата, да го лишишъ отъ свѣтина и отъ въздухъ, и заедно съ това отъ ножтъ, отъ ядтъ, — сичко, което може да прекрати животътъ му, — да го приковешъ за стѣната като куче и да му испроваждашъ изъ срѣдата на живите само такива вѣсти, които рѣжатъ сърцето му много по-остро отъ сѣка единъ князь : — ето наслаждение! А тука още и друго: да видишъ глупостта на цѣлъ единъ народъ, глупостъ на хилѣди, да чувствувашъ себѣ си по-горе и по-уменъ отъ тѣхъ... да!... Азъ прислѣдвамъ благородния човѣкъ и увѣрявамъ сичките, че той е вагабонтишъ, — и сичките вѣрватъ на това, и ма величаятъ за най-добродѣтеленъ и за най-справедливъ. Ти много пжти си ма упрекавалъ за това, че азъ давамъ твърде много воля на сенатътъ и оставямъ дирите отъ старата република; ти ма сжѣтваше съ помощта на войската да утвърда самовластието. Ахъ, Сеяне! Ти знаешъ, че е по-приятно да са приготвявашъ за наслаждението съ Ве-